

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΟΛΟΓΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝ

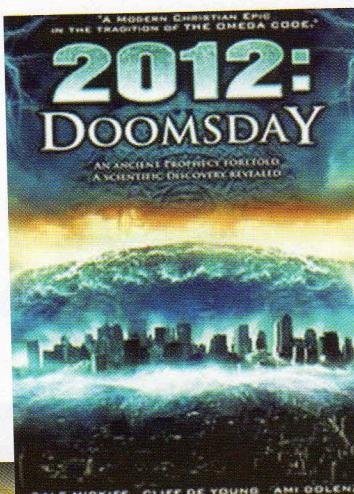
Οι δυο κύριες σχολές σκέψης στο ζήτημα της καταστροφολογίας έχουν την ίδια σχέση με αυτές της γεωλογίας. Η μια, η καταστροφική σχολή, πιστεύει πως κάποια συγκρήτηση προϊστορία, αν και όχι απαραίτητα κάποια στιγμή έχω από τη μνήμη της ανθρωπότητας, συνέβη ένα κατακλυσμικό γεγονός που έγινε τη Γη και την οδήγησε στη σημερινή της γωνία. Η δεύτερη, η σχολή του ομοιομορφισμού, πιστεύει πως η κλίση της Γης οδηγήθηκε σιγά-σιγά στην τωρινή της θέση και δεν μπορούσε να γίνει ανιληπτή από κανέναν εκτός από τους πολιτισμούς εκείνους που θα μπορούσαν να κάνουν παραπορήσεις πολλών χιλιάδων ετών. Υπάρχει και μια τρίτη ομάδα που ανακατεύει τις δυο αυτές θεωρίες. Κι υπάρχουν τέλος πολλές ακόμα περιπλοκές που έχουν σχέση με την ερώτηση του τι ήταν ακριβώς εκείνο που άλλαξε θέση: ολόκληρη η Γη ή μόνο η εξωτερική της επιφάνεια;

παρουσιάστηκε σε κάποια συγκεκριμένη χρονική συγχρήτηση προϊστορικής περιόδου. Οι περισσότεροι από αυτούς υπέθεταν πως η Γη ήταν επίπεδη ή πως είχε το σχήμα ενός ρηχού τύμπανου. Ο Εμπεδοκλής (493-433 π.Χ.) πίστευε πιθανότατα πως το βόρειο άκρο του δίσκου είχε αναστοκωθεί λόγω της επιδραστικής ήλιου στον αέρα και πως ο Νότος είχε πέσει προς τα κάτω. Ο Λεύκιππος (440-430 π.Χ. περίπου) πρότεινε τη θεωρία σύμφωνα με την οποία η φανομενική αυτή κλίση του ζωδιακού κύκλου οφειλόταν στο γεγονός πως τεράστιες παγωμένες βόρειες περιοχές είχαν βυθιστεί σ' αυτήν τη ρηχή, σαν τύμπανο Γη. Ο Δημόκριτος από την άλλη, σκέφτηκε αντίθετα, πως ο γόνιμος Νότος είχε γίνει βαρύτερος από τον έρημο Βορρά δημιουργώντας έτσι μια κλίση ίδια με αυτή της συγαρίας.

Η πιο αυθεντική φωνή μέσα σ' αυτήν τη χορωδία των Προ-σωκρατικών φιλοσόφων, ήταν αυτή του Αναξαγόρα (500-428 π.Χ. περίπου). Ο Αναξαγόρας δεν φαντάστηκε την εικόνα από κάποιο εξωτερικό σημείο κοιτώντας προς τα κάτω μια επίπεδη Γη, αλλά κοιτάζοντας ψηλά σ' αστέρια από τον Πόλο της Γης, έτσι που η παρατήρησή του να έχει αξία συνεχότητα από το σχήμα της Γης. Ο Αναξαγόρας λέει: «Στην αρχή της αστέρια κινήθηκαν στον ουρανό σαν ένας

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ «ΚΑΤΑΣΤΟΦΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ»

Οι πρώτοι Έλληνες φιλόσοφοι συμφωνούσαν στο γεγονός πως αναγνώριζαν την κλίση της Γης σαν μια μη-κανονική κατάσταση: όχι δηλαδή σαν κάτι που συνέβη στην αρχή των πραγμάτων, αλλά σαν κάτι που

περιστρεφόμενος θόλος, έτσι που ο ουράνιος Πόλος, που είναι πάντοτε ορατός, να βρίσκεται κάθετα πάνω από το σημείο αυτό, στη συνέχεια όμως ο Πόλος πήρε την τωρινή κεκλιμένη του θέση». Την ίδια περίοδο εποχή, το δεύτερο μισό του 5ου αιώνα π.Χ., ο Οἰνοπίδης από τη Χίο αναγνώρισε την εκλεπτυκή ως το κεκλιμένο πλισκό μονοπάτι. Ο Ερατοσθένης, δύο αιώνες αργότερα, υπήρξε ο πρώτος που τη μέτρησε.

Οι φιλόσοφοι αυτοί ανήκαν προφανώς στην καταστροφολογική σχολή. Μέσα στην ευτυχισμένη αθωότητά τους σγνοούσαν τη θεωρία της βαρύτητας, και τους αρκούσε να σκέφτονται πως η μια από τις δύο μεριές της Γης έγινε ξαφνικά βαρύτερη και βυθίστηκε. Οι ιδέες του Πλάτωνα θα μπορούσαν να μας φαίνονται το ίδιο απλοϊκές, στις οποίες επιβιώσει μόνο κάποια από τα γραπτά του όπως συνέβη και με τους Προ-σωκρατικούς, αλλά στο σημείο αυτό σταθήκαμε πιο τυχεροί. Ο Πολιτικός του Πλάτωνα σαναπύσσει την ίδια μιας περιοδικής ανυστροφής της περιστροφής του κόσμου, που εννοεί πιθανότατα ολόκληρο τον κοσμικό μηχανισμό και όχι μόνο τη Γη. Ο Ξένος διηγείται στο νεαρό Σωκράτη μια «παλιά ιστορία» σχετικά με την εναλλαγή της ανατολής και της δύσης του ήλιου και των άλλων πλανητών. «Η ιστορία μάς λέει πως σε τούτο το ξακουστό περιστατικό (κατά τη διάρκεια της διαμάχης του Ατρέα και του Θύεστη) όλα τούτα συνέτειλαν εκεί που σήμερα δύουν και έδυαν εκεί που τώρα σαντέλλουν. Μετά όμως, αφού απέδειξε με το θαύμα αυτό το δίκαιο σε όλα όσα υποστήριζε ο Ατρέας, ο Δίας άλλαξε όλες τις θέσεις των ουράνιων σωμάτων τα οποία υπακούουν τώρα στο σημερινό σύστημα κίνησης», Συνεχίζει και λίγο αργότερα λέει: «Όλες αυτές οι ιστορίες κατάγονται από το ίδιο γεγονός που συνέβη στην κοσμική ιστορία». Κι ακολουθεί η εξήγηση που δόθηκε για το πώς η διακυβέρνηση του κόσμου βρέθηκε διασδοχικά από τα Θεϊκά χέρια στα ανθρώπινα χέρια, και η περιγραφή της ανθρώπινης κατάστασης κατά τη διάρκεια της πρώτης Εποκής, αυτής του Κρόνου. Στο τέλος της περιόδου αυτής,

... οι θεοί που είχαν βασιλέψει κάτω από το μεγαλύτερο Θεό, κατάλαβαν σμέως τι θα συνέβαινε και εγκατέλειψαν την επιβλεψη των επικρατειών τους. Ολόκληρη η Γη άρχισε να τρέμει με φορά αντίθετη της γήινης περιστροφής, σταματώντας ανάμεσα στην κίνηση του παλιού συστήματος και στην τάση της νέας ώθησης που άλλασσε το αρχικό σημείο σε τελικό και το τελικό σημείο σε αρχικό. Το σοκ αυτό προκάλεσε ένα μεγαλύτερο τράνταγμα που προκάλεσε

το θάνατο όλων των ζωντανών πλασμάτων. Στη συνέχεια, μετά την ανάπτυξη που χρειάστηκε για την σάρρωσή της, κι αφού η Γη ανακουφίστηκε από την σύγχυση που είχε προκληθεί, κατόρθωσε να αποκτήσει και να συνεχίσει την καθορισμένη κίνησή της ελέγχοντας πια τον εαυτό της και όλα όσα υπήρχαν πάνω της...

Αλλά από πού απέκτησαν οι Έλληνες φιλόσοφοι τις ιδέες αυτές; Πιθανότατα από τους πιο επιστημονικά προηγμένους πολιτισμούς της Χαλδαίας και της Αιγύπτου. Ο Ηρόδοτος (484-420 π.Χ. περίπου), ο «Πατέρας της Ιστορίας» γράφει ένα από τα πιο φημισμένα κείμενα του πάνω στο συγκεκριμένο αυτό ζήτημα, που η επί λέξη ομοιότητά του με τον Πλάτωνα θα πρέπει να προϋποθέτει μια κοινή πηγή. Ο Ηρόδοτος πληροφορήθηκε από τους ιεροφάντες της Αιγύπτου την ακολουθία των βασιλιάδων τους που κάλυπταν 341 γενιές. Υπολογίζει πως η χρονική αυτή διάρκεια ήταν 11.340 χρόνια,

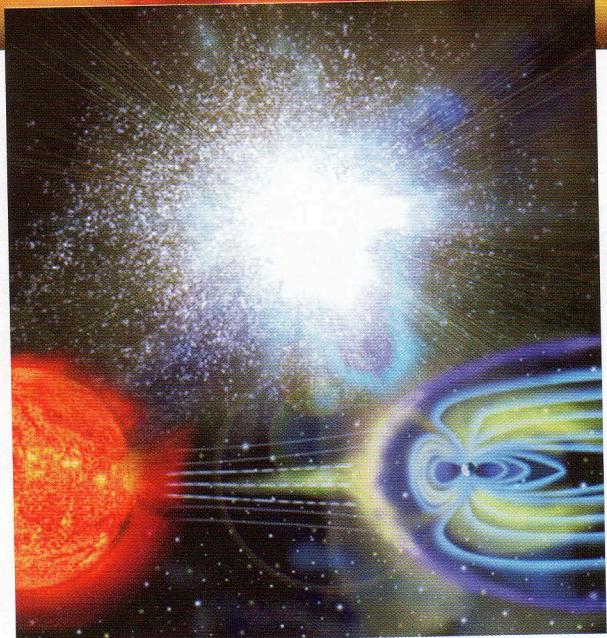
... και σε όλη αυτήν τη χρονική διάρκεια (έλεγχαν) δεν είχαν πιετούς κάποιο βασιλιά που να ήταν κάποιος θεός με ανθρώπινη μορφή, ούτε και υπήρξε κάτι ανάλογο πριν ή μετά ανάμεσα στους υπόλοιπους βασιλιάδες τους. Τέσσερις φορές στην περίοδο αυτήν (απ' ό,τι μου είπαν) ο ήλιος συνέτειλε από την αντίθετη πλευρά από αυτήν που συνήθιζε, δυο φορές συνέτειλε εκεί που τώρα δύει, και δυο φορές έδυσε εκεί που τώρα σαντέλλει, αλλά παρ' όλα αυτά, σε όλη αυτήν την περίοδο, η Αίγυπτος δεν γνώρισε καμία αλλαγή, ούτε σε ό,τι αφορά το ποτάμι και τη γη, ούτε σε ότι αφορά αρρώστια ή θάνατο.

Ο Πλάτωνας περιγράφει το περιστατικό από μια εξωτερική οπική γωνία με τη Γη να αλλάζει τη διεύθυνση της περιστροφής της, ο Ηρόδοτος το περιγράφει από την επιφάνεια της Γης με τη συμπεριφορά του ήλιου να υποδιλώνει αυτό που συνέβη. Και οι δύο τους είναι βέβαιοι για τη διπλή φύση του φαινομένου. Στην αναφορά των ιερέων προς τον Ηρόδοτο, η όλη διαδικασία συνέβη δυο φορές, ενώ ο Ξένος του Πλάτωνα το πάρουσιάζει σαν έναν αένατη επαναλαμβανόμενο κύκλο.

Υπάρχουν πολλές πιθανές εξηγήσεις για όσα είπαν οι Αιγύπτιοι στον Ηρόδοτο. Πρώτα απ' όλα υπάρχει η εξήγηση που προτιμά η σχολή των καταστροφικών: ότι ο άξονας της Γης ανατράπηκε κατά 180 μοίρες και ξαναγύρισε στη θέση του, ανατρέποντας τη διεύθυνση περιστροφής της Γης και συνεπώς το φαινομενικό σημείο της ανα-

τολής του ήλιου. Δεύτερον, υπάρχει η εξήγηση των οπαδών της ομοιομορφίας που βασίζεται συνήθως σε κάποιες μελέτες των μεταπιώσεων των ιστομεριών. Σύμφωνα με την εξήγηση αυτήν, η αλλαγή της θέσης της ανατολής του πλίου δεν αποδίδεται στον ημερήσιο αλλά στον επήσιο κύκλο του, και η εκτίμηση δεν έχει να κάνει με τη διεύθυνση της πυξίδας αλλά με τον αστερισμό του ζωδίακου. Τρίτον, υπάρχει μια πιθανότητα σύμφωνα με τον Willford και αργότερα από τον Danielo: πως υπήρχε σύγχυση στην αρχαία εποχή σχετικά με τον αντανακλαστήρα Βορρά και το Νότος βρίσκονται στα αριστερά ή στα δεξιά, που οδήγησε με τη σειρά της στην περιοδική αλλαγή της ονομασίας των διευθύνσεων αυτών. Στην τελευταία αυτήν περίπτωση, δεν υπάρχει φυσικά κανένα κοσμικό γεγονός που να συνέβη στις αρχαίες εποχές.

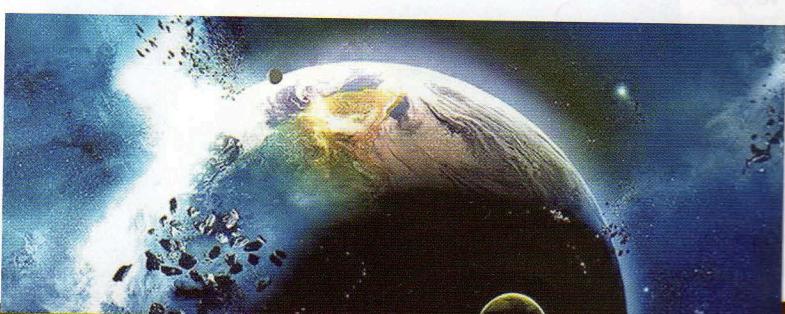
ΙΕΡΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ

Οι αρχαίοι Έλληνες μίλησαν με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους για τη Χρυσή Εποχή, και για το δίχως κλίση επίπεδο της εκλειπτικής, αλλά δεν είχαν αναγνωρίσει ποτέ απ'όσο ξέρω, την αλληλεξάρτησή τους. Μόνο το 17ο αιώνα κι ενώ οι Ευρωπαίοι πολεμούσαν να αφοριούσουν τις νέες ανακαλύψεις, έκαναν την εμφάνισή τους όλες οι επιπλοκές των δυο αυτών φαινομένων. Ο Τζον Μίλτον γράφει στο *Χαρένο Παράδεισο X* (που ολοκληρώθηκε το 1665) για το πώς ο Θεός επινόησε το τέκνασμα αυτό για να φέρει ένα τέλος στην εποχή της Εδέμ:

Κάποιοι λένε πως διέταξε τους αγγέλους του να στρέψουν ανεβαίνοντας τους πόλους της Γης δυο φορές δέκα μοίρες και περισσότερο από τον άξονα του ήλιου, κι εκείνοι με μεγάλο σγώνα έσπρωξαν πλάγια την κεντρική σφαίρα...

... να φέρουν την αλλαγή των εποχών στο κάθε κλίμα, κι άλλο να έχει η άνοιξη που καμογελούσε σένας στη Γη με τα σνοιξάτικα λουλούδια, και οι μέρες κι οι νύχτες της είχαν την ίδια διάρκεια, εκτός από εκείνες που βρίσκονταν πέρα από τους πολικούς κύκλους...

Λίγο αργότερα τον ίδιο αιώνα, δύο Άγγλοι κληρικοί ανέπτυξαν σε μια πιο πεζή μορφή, την ιδέα μιας αξονικής κλίσης που είχε συμβεί κατά τη διάρκεια της δημιουργίας της Γης. Ο Τόμας Μπαρνέτ, 1635;-1715),

στο βιβλίο του *Sacred Theory of the Earth* (Η Ιερή Θεωρία της Γης, 1681), συμφωνεί με το «δόγμα των αρχαίων»:

Οι πόλοι του κόσμου άλλαξαν κάποτε τη θέση τους, και ήταν πρώτα σε κάποια άλλη θέση από αυτή που είναι τώρα, μέχρι που συνέβη η κλίση αυτή (...) Η Γη άλλαξε τη θέση της κατά τη διάρκεια του κατακλυσμού, και έτσι δημιουργήθηκαν αυτές οι φαινομενικές αλλαγές στους ουρανούς, οι πόλοι της που έδειχναν πριν τους πόλους της Εκλειπτικής, δειχνούν τώρα τους πόλους του Ισημερινού και ο άξονάς της έγινε παράλληλος με τον προηγούμενο άξονα (...) Και τείνω να πιστέψω, πως αυτές οι αλλαγές στην πορεία των αστρων, για τις οποίες μιλούν οι Αρχαίοι μερικές φορές, και ιδιαίτερα οι Αιγύπτιοι, αν δεν έχουν την προέλευσή τους σε κάποια λάθι των ημερολογίων τους, δεν έχουν καμία άλλη φυσική εξήγηση από αυτήν που στέφερα. Και όπως λένε, οι πόλοι του κόσμου βρίσκονται σε κάποια άλλη θέση πριν, έτσι που τότε δεν υπήρχαν οι αλλαγές των εποχών του χρόνου, όπως ακριβώς συνέβαντε και στη Χρυσή τους Εποχή.

Όσο για την αιώνα του κατακλυσμού, ο Μπαρνέτ υποθέτει πως ένα τεράστιο τρήμα του φλοιού της Γης κατέρρευσε, επιτρέποντας «τα νερά που υπάρχουν κάτω από τη Γη» να κατακλύσουν ορυμπικά τον κόσμο. Αυτό είχε ως συνέπεια τον άξονα να ανιστραφεί εξαιτίας της έλλειψης ισορροπίας της Γης και ο ένας πόλος της να προσελκυσθεί περισσότερο από τον άλλον, από τον ήλιο «καὶ να παραμείνει στη θέση αυτήν από τότε, πράγμα που θα κάνει για πολλές εποχές ακόμα».

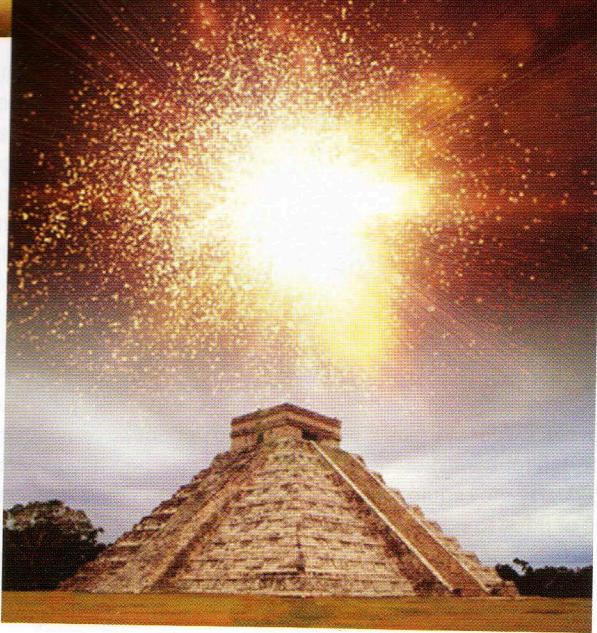
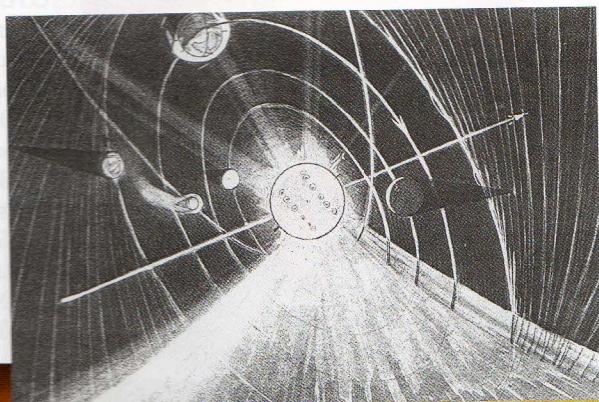
Και στη συνέχεια, σαν μια τελευταία σκέψη, συμπληρώνει πως ακόμα και μια αλλαγή στο μαγνητισμό της Γης, θα μπορούσε να είχε φέρει τα ίδια αποτελέσματα. Ο Μπαρνέτ ανησυχούσε για την «ολοφάνερη» εξήγησή του γιατί συνειδητοί θεωρούσαν πως η Γη δεν γέρνει πάντοτε τον ίδιο πόλο της προς τον ήλιο: στο χειμώνα του Βορρά, είναι ο Νότιος Πόλος που γέρνει προς το ήλιο ενώ το καλοκαίρι, είναι ο Βόρειος Πόλος. Είχε όμως ακόμα πολύ πιο γονιευτικά πράγματα να παρακολουθήσει, όπως για παράδειγμα η Χρυσή Εποχή, που η φυσική της κλίσης του άξονα της Γης δεν χρειαζόταν να μελετηθεί περισσότερο στο έργο του. Στο τέλος του χρόνου, ο Μπαρνέτ περίμενε τον κύκλο της ιστορίας της Γης να κλείσει με μια επαναφορά στην ιδανική της κατάσταση.

Όπως ακριβώς ο Μπαρνέτ, έτσι κι ο Γουίλιαμ Γουίνστον (1667-1752) χροισμοποίησε την ιστορία της Δημιουργίας από τη Γένεση, για να της αποσπάσει μια «Νέα Θεωρία της Γης» (ο τίτ-

λος του βιβλίου του που εκδόθηκε το 1696), η οποία βασιζόταν περισσότερο στη σύγχρονη αστρολογία και στην κοινή λογική της αυγής του Διαφωτισμού. Η μωσαϊκή σαφορά της Δημιουργίας είναι σωστή κατά κάποιο ιρόπο, λέει ο Γουίστον, αλλά η μορφή της δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προσαρμογή για τους «κουτούς» και απλούς ανθρώπους, και αφορά συνή τη Γη, παρόλο που θα μπορούσαν να υπάρχουν κι άλλες ανθρωπότητες. Η φυσική κατάσταση ενός πλανήτη, σύμφωνα με τον Γουίστον, είναι να έχει την ίδια χρονική διάρκεια για τη νύχτα του και για τη μέρα του, γυρνώντας μια φορά γύρω από τον άξονά του, και μια φορά γύρω από τον ήλιο κατά τη διάρκεια ενός έτους. Η επίσης συνή κίνηση ξεκίνησε από την κατάσταση ενός κομήτη: το μωσαϊκό «χάσος» της Δημιουργίας. Αργότερα, κατά την Πτώση του Ανθρώπου, η Γη απέκτησε τη δεύτερη, ημερήσια περιστροφή της και την ίδια εποκή την κλίση του άξονά της, που δημιούργησε την εποχές. Οι κλασικές αυθεντίνες που αναφέρονται πιο πάνω συγκεντρώθηκαν για να υποστηρίζουν συνή τη θεωρία.

Αφιερώνοντας το βιβλίο του στον Νεύτωνα, ο Γουίστον θα πρέπει να γνωρίζει την άποψη του σπουδαίου αυτού ανθρώπου για το ζήτημα, σύμφωνα με την οποία, η ανατροπή του άξονα και οι μεταπτώσεις των ιστοριών καθορίζονται από τη μηχανική του πλανητικού συστήματος. Αυτό όμως δεν σβήνει την πιθανότητα της σπάνιας μεσολάβησης του Άρχοντα των Ουρανών.

Ο Γουίλιαμ Γουίστον μοιάζει να είναι διατεθειμένος να χρεώσει την ανατροπή της Γης στο Θέό, παρόλο που παραθέτει τους πιθανούς λόγους που πρότειναν οι Προ-σωκρατικοί φιλόσοφοι γι' αυτήν. Το μόνο ερώτημα που ανιμετωπίζει είναι για το αν αυτό συνέβη κατά την Πτώση του Ανθρώπου ή κατά τη διάρκεια του κατακλυσμού. Κλείνοντας προς την πρώτη πιθανότητα, επισημαίνει πως πριν από την κλίση την περιοχή του ιστορερίου θα πρέπει να ήταν πολύ ζεστή για να επιτρέψει την εγκατάσταση των ανθρώπων στο νότιο ημισφαίριο. Η επισήμαντη αυτή αναφέρεται σε μια θεωρία που καθιερώθηκε από τον Αριστοτέλη, σύμφωνα με την οποία η Γη κωρίζεται σε πέντε ζώνες σύμφωνα με το γεωγραφικό μήκος και πλάτος. Οι πολικές ζώνες υποτίθεται πως είναι πολύ παγωμένες για τους ανθρώπους, ενώ η τροπική ζώνη είναι αντίθετα, πολύ ζεστή γι' αυτούς. Έτσι οι δύο μοναδικές κατοικημένες ζώνες είναι η βόρεια και η νότια ζώνη που δεν έχουν καμία πιθανή επικοινωνία μεταξύ τους. Ο Γουίστον που ζούσε μετά την εποχή των μεγάλων θαλάσσιων ανακαλύψεων, γνώριζε πως δεν ήταν αυτό που είχε

σημασία, αλλά παρ' όλα αυτά πίστευε πως αν η Γη ήταν κάθετη και δίκιας εποκές, οι περιοχές του ισημερινού θα πρέπει να ήταν πολύ ζεστές για να κατοικηθούν από τους ανθρώπους. Από την άλλη, λέει, οι προκατακλυσματικοί πολιτισμοί θα πρέπει να είχαν γνώση των εποχών αφού έζησαν τόσο πολύ. Στο σημείο αυτό, ανιπίθεται καθαρά στον Μπαρνέτ, που πίστευε ακριβώς το αντίθετο για τις προκατακλυσματικές κοινωνίες. Αφίνοντας κατά μέρος την αναγκαιότητα μιας φυσικής εξήγησης του κατακλυσμού, ο Γουίστον προτείνει μια δεύτερη αιτία που έχει σχέση με κάποιο μεγάλο κομήτη (συνή του Χάλε) του

1682, ο οποίος σύμφωνα με τους υπολογισμούς του θα πρέπει να είχε συναντήσει τη Γη στις 17 Νοεμβρίου 2349 π.Χ. Καθώς θα προχωρούμε, θα βρίσκουμε μπροστά μας μια μεγάλη ποικιλία από θεωρίες για ένα γεγονός που πολλοί άνθρωποι πιστεύουν πως συνέβη πραγματικά. Πέρα από την αναπάντητη κατηγορία για το χέρι του Θεού, θα δούμε πως κάποιοι κατηγορούν το φεγγάρι (που είτε πλησίασε, είτε απομακρύνθηκε από τη Γη), την Αφροδίτη, τον Ήρη, κάποιον πλανήτη που καταστράφηκε (και τα κομμάτια του έχουν δημιουργήσει τώρα τη ζώνη των αστεροειδών), κάποιον κομήτη, την ίδια τη Γη, ακόμη κι αυτήν ακόμα την ανθρώπινη συμπεριφορά. Κάποιες από τις θεωρίες αυτές φυσικά, δεν αντικρούουν η μια την άλλη.

ΠΡΩΙΜΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

O πρώτος οπαδός του Καταστροφισμού ήταν ο George Louis Buffon (1707-1788) που το εικονογραφημένο βιβλίο του *Histoire Naturelle* (Φυσική Ιστορία) βοήθησε πολύ στο να γίνουν δημοφιλείς οι φυσικές επιστήμες. Ήταν αυτός που εγκαίνιασε τη θεωρία της καταστροφικής πολικής περιπλάνησης, όχι για να δικαιωθεί τις βιβλικές ιστορίες αλλά για να δικαιολογήσει την ύπαρξη ενός θερμού κλίματος που υπήρχε κάποτε στην Αρκτική, και αποδεικνύοντας από τα απολιθώματα των δέντρων και των οστών που ανήκαν σε τροπικά κλίματα. Ο Ζαν-Ζακ Ρουσσώ (1712-1778) ήταν οπαδός μιας ξαφνικής και μοναδικής κλίσης του άξονα της από την κάθετη θέση του. Το γεγονός αυτό έδωσε ένα τέλος στη στατικότητα της Χρυσής Εποχής, και, φέροντας στο προσκήνιο τις εποχές, ώθησε την ανθρώπινη φυλή να κτίσει καταφύγια, να αναπτύξει δεξιότητες, να μεταναστεύσει και να αναμιχθεί. Στο βιβλίο του *Essai Sur l'Origine des Langues* (Δοκίμια για την Προέλευση των Γλωσσών, γραμμένο γύρω στα 1761, εκδόθηκε το 1781), ο Ρουσσώ απεικονίζει μια

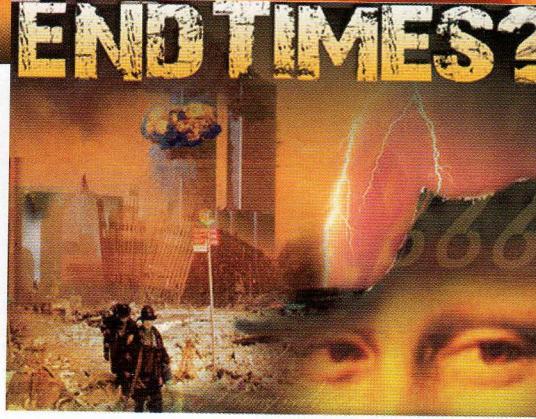
συναισθηματική εικόνα της μεταβολής του άξονα ως την αιτία της πολιτισμένης ζωής σε αντιδιαστολή με τη βουκολική ζωή:

Φανταστείτε μια αιώνια άνοιξη πάνω στη Γη, φανταστείτε παντού νερά, γελάδια και βοσκούπια, φανταστείτε την ανθρωπότητα να βγαίνει από τα κέρια της Φύσης και να διασκορπίζεται μέσα σ' όλα αυτά. Μου είναι αδύνατον να φανταστώ πώς θα μπορούσαν να αποποιηθούν την πρωτόγονη ελευθερία τους και να στερηθούν την απομονωμένη, βουκολική ζωή και την αναπαυσική τους νωθρότητα για να επιβάλλουν στον εαυτό τους χωρίς λόγο τη δουλεία, τις εργασίες και τα βάσανα που είναι συνυφασμένα με την κοινωνική ζωή.

Όποιος κι αν είναι αυτός που ήθελε την ανθρωπότητα περισσότερο κοινωνική, άγγιξε με το κέρι του τον άξονα της Γης και τον έγειρε σε σχέση με τον άξονα του σύμπαντος. Στην ανεπισθητη αιώνιη κίνηση, βλέπω το πρόσωπο της Γης να αλλάζει και να καθορίζει το μέλλον της ανθρώπινης φυλής. Ακούω τις μακρινές κραυγές ευτυχίας ενός απρόσεκτου πλήθους, βλέπω παλάτια και πόλεις που αρχίζουν να κτίζονται, βλέπω τη γέννηση των τεχνών, των νόμων και του εμπορίου, βλέπω ανθρώπους να ενώνονται, να απλώνονται, να χωρίζουν και να διαδέχονται ο ένας τον άλλον σαν τα κύρατα της θάλασσας, βλέπω ανθρώπους να συγκεντρώνονται σε συγκεκριμένα σημεία και να καταστρέφονται έτσι που ο υπόλοιπος κόσμος να γίνει μια φοβερή έρημος: ένα άξονο μνημείο της κοινωνικής ένωσης και της χρονιμότητας των τεχνών!

Μια επίμονη σειρά υποθέσεων συνδέει το γεγονός αυτό με την καταστροφή της Ατλαντίδας, συνέχιστη από το γεγονός πώς η καταστροφή αυτή έχει ή δεν έχει σχέση με τον κατακλυσμό του Νώε. Ο φιλόσοφος και φιλόλογος Fabre d'Olivet (1767-1825), ο οποίος έγραψε ένα από τα πιο ερεθιστικά βιβλία της ιστορίας του Εσωτερισμού με τίτλο *Histoire Philosophique du Génie Humain* (Η Φιλοσοφική Ιστορία της Ανθρώπινης Φυλής, 1822), κάνει την ανασκόπηση των εξηγήσεων που δόθηκαν από τους άλλους ειδικούς σχετικά με την καταστροφή της Ατλαντίδας: την έκρηκτη κάποιου ηφαιστείου, ένα σεισμό, την υπερχείλιση κάποιας λίμνης ή το πέρασμα της ουράς κάποιου κομήτη μέσα από τη γήινη ατμόσφαιρα. Το λάθος όλων αυτών των εξηγήσεων, λέει ο d'Olivet, τον παρακίνεται αποκαλύψει την πραγματική αιτία της καταστροφής:

Ο φοβερός κατακλυσμός που εξαφάνισε την Ατλαντίδα προκλήθηκε από μια ξαφνική κίνηση της γήινης σφαίρας, η οποία, αναστήκωσε ξαφνικά το Βόρειο Πόλο που είχε χαμηλώσει και τον έκανε να βρεθεί στην ακριβώς αντίθετη θέση από συντήρηση προηγουμένων. Στην ξαφνική αυτήν, που προκάλεσε πιθανότατα ένα μεγάλο αριθμό ταλαντώσεων, η μάζα των υδάτων που βρίσκονταν στον Πόλο ξεχύθηκαν βίαια προς την Αυ-

στραλία, ξαναγύρισαν στο Βόρειο Πόλο κι έκαναν πολλές φορές την κίνηση αυτήν ώσπου να καταλαγιάσει. Πολλές περιοχές έκαναν την εμφάνισή τους, και ιδιαίτερα περιοχές που είχαν πολλές σπηλιές και βαθιές ελικοειδείς κατακόρυφες, και τα νερά κατηφόρισαν ορμητικά από τις τρύπες αυτές στην άβυσσο παρασύροντας μαζί τους τα πνιγμένα θύματά τους. Το ανατολικό ημισφαίριο δεν επηρεάστηκε τόσο πολύ, και μπορούμε να πούμε πώς οι αικτές του απλώς ξεπλύθηκαν από τα νερά που πηγαίνονταν αστατίτιτα, αλλά στο άλλο ημισφαίριο τα πάντα ήταν καλυμμένα από νερά που παρέμειναν εκεί για πολύ καιρό. Ολόκληρη η γη της Αυστραλίας, όπου καθώς λένε βρισκόταν η Ατλαντίδα, εξαφανίστηκε. Στην αντίθετη πλευρά, οι εκτάσεις του Βόρειου Πόλου έκαναν την εμφάνισή τους από τα βάθη των ωκεανών και έγιναν η κοιτίδα της Λευκής ή Βόρειας φυλής. Χρωστάμε με λίγα λόγια την ύπαρξή μας, στην καταστροφή της Ατλαντίδας. Η Μαύρη φυλή, την οποία ονόμασσε Sudeen, και είχε αφρικανική καταγωγή, γεννήθηκε όπως έχω ήδη αναφέρει στην ζώνη του Ισημερινού, υπέφερε πάρα πολύ από την καταστροφή αλλά όχι περισσότερο από την Κόκκινη φυλή ή τη φυλή της Αυστραλίας, οι οποίες εξαφανίστηκαν ολοσχερώς.

Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με το ντελικάτο χέρι του Θεού, αλλά με ένα ξαφνικό και καταστροφικό τίναγμα της Γης, πιθανότατα στις 180 μοίρες, το οποίο προκάλεσε το ένα παλιρροϊατκό κύμα μετά το άλλο. Το αποτέλεσμά του ήταν ακριβώς το αντίθετο μ' αυτά που φαντάστηκε ο Ρουσό και οδήγησε στην ερήμωση και την καταστροφή των πολιτισμών που άνθιζαν την εποχή εκείνη. Δεν είναι καθόλου παράξενο λοιπόν που ο d'Olivet, ερμηνεύοντας την ίνδουμιστικό σύστημα των Τεσσάρων Εποχών (Yuga), αντέτρεψε την παραδοσιακή σειρά τους ονομάζοντας την πρώτη εποχή (Satya Yuga), Εποχή του Σιδήρου, μια χρονική περίοδος που η ανθρωπότητα προσπαθούσε να συνέλθει από τον Κατακλυσμό, και θεωρώντας ως Χρυσή Εποχή (Kali Yuga) τη δική μας εποχή! (Ο Σαντ-Υβ ν'Αλβέντρ, υιοθέτησε αργότερα κι αυτός την περίεργη και ακριβία αυτήν αλλαγή). Παρόλο που ο d'Olivet ισχυρίζοταν πώς θα αποκάλυψε την πραγματική αιτία της καταστροφής της Ατλαντίδας, η αποτυχία του ήταν πλήρης: οδήγησε τελικά το πρόβλημα ένα βήμα πιο πίσω, αφήνοντας τελικά αναπάντητη την ερώτηση για το τι ήταν εκείνο που προκάλεσε την «ξαφνική ανύψωση του Βόρειου Πόλου» ή αν θέλετε την κλίση του.

Ο Fabre d'Olivet υπήρξε μια παραφωνία της εποχής του, κατά την οποία η επίσημη επιστήμη απομακρύνόταν από την καταστροφική θεωρία του Buffon, σε μια πιο σταθερή κατάσταση του σύμπαντος έτσι όπως την περιέγραψε ο Pierre-Simon Laplace, στο βιβλίο του *Mécanique Céleste* (Ουράνια Μηχανική, 1799-1825), και στην αντίστοιχη ήρεμη Γη του βιβλίου *Principles of Geology* (Αρχές της Γεωλογίας, 1830-1833), του Sir Charles Lyell. Από εκεί και πέρα, μπορεί κάποιος

να υποστηρίξει γενικά, πως τα φωτεινά πνεύματα ήταν οπαδοί του Καταστροφισμού, ενώ οι υπέρμαχοι της υλικής επισήμης ήταν οπαδοί της ομοιομορφίας, τουλάχιστον σε ό, υ αφορά τη χρονική περίοδο της ανθρώπινης ύπαρξης πάνω στον πλανήτη. Αυτός είναι λόγος που η έρευνά μας είναι περισσότερο η επιβίωση της πνευματικής ιστορίας και λιγότερο μας έρευνα για την αλήθεια του παρελθόντος. Η ερώτηση που αντιμετωπίζουμε δεν είναι: Έχει άραγε μετακινθεί ο άξονας της Γης; Άλλα: οι πίστευαν οι άνθρωποι γι' αυτήν τη μετακίνηση και γιατί; Η πολική κλίση είναι ένα αρχέτυπο που υποκίνησε τόσες διαφορετικές αντιδράσεις και συμπεράσματα που το μόνο που θα μπορούσαμε να κάνουμε, είναι να την κατατάξουμε ανάμεσα στους εποικοδομητικούς μύθους που είναι σανάλογοι με τους μύθους της Δημιουργίας, της Πτώσης και του Κατακλυσμού, γύρω από τους οποίους η ανθρώπινη κατανόηση και φαντασία αποκρυστάλλωσε όσο καλύτερα μπορούσε, περιορισμένη από τις προσδοκίες και τις προκαταλήψεις της, ένα μύθο που η αντανάκλασή του στη γήινη πραγματικότητα, ίσως παρεμποδίζεται σκόπιμα από την οπική μας. Το 19ο αιώνα, η περιθωριακή επιστήμη υιοθέτησε με συνυπομονήσια την κλίση σαν την εξήγηση του παγκόσμιου ή του μερικού κατακλυσμού. Το μαύρο σύννεφο των βιβλικών ερμηνευτών δέσποζε πάνω στο όλο ζήτημα, συσκοτίζοντας τις επιστημονικές προσπάθειες για τον ανεξάρτητο υπολογισμό της πληκτικής του κόσμου ή τον υπολογισμό της έκτασης οποιασδήποτε μεγάλης πλημμύρας: μια φονιαρεταλιστική σκιά που βρίσκεται ακόμα και σύμερα πάνω από τα κεφάλια μας. Θα ξεστρατίζαμε πάρα πολύ στο σχολούμασταν με την ερώτηση σχετικά με τον κατακλυσμό και τις διάφορες προσπάθειες που έγιναν για να τον δικαιολογήσουν. Το όλο ζήτημα εξετάστηκε με μεγάλη σχολαστικότητα σ' ένα πρόσφατο βιβλίο ενός Βρετανού γεωγράφου και ειδικού, του Richard Huggett. Η αξονική κλίση που είναι στην πραγματικότητα μια προσπάθεια για να δικαιολογηθεί το φαινόμενο αυτό, απαντεί μόνο το λιώσμα των αρκτικών παγάρουνων λόγω της υπερβολικής έκθεσής τους στον ήλιο, και αρέσωντας έχουμε στη διάθεσή μας τον απαιτούμενο εκείνο όγκο των υδάτων για ένα μυθικό κατακλυσμό, παρόλο που δεν τηρούνται οι σχετικές βιβλικές σταλογίες.

Ο Louis Michel (1816-1883), που κάποιοι τον αποκαλούσαν «de Figanières» εξαιτίας του τόπου καταγωγής του, είχε ασχοληθεί με το ζήτημα στα μέσα του αιώνα, αλλά εξαιτίας του γεγονότος πως ήταν ένας γιατρός χωρίς πολλές ειδικές γνώσεις, τα αποτελέσματά του διέφεραν πολύ από εκείνα του Fabre d'Olivet και των επιστημόνων. Η θεωρία του Figanières, πιθανόν δεν θα είχε επιβιώσει στη δεν είχε ασχοληθεί μαζί της με μεγάλο ενθουσιασμό ο περίφημος μυστικιστής Papus. Είχε ανακαλύψει, από τα παιδικά του χρόνια ακόμα, πως όταν βρισκόταν σε μια κατάσταση «μαγνητικής διστύγειας» μπορούσε να διαπεράσει το χώρο, το νερό, τη Γη και τους άλλους πλανήτες, και να φέρει πίσω μαζί του ακριβείς πληροφορίες. Ανακάλυψε πως η Γη είχε σχη-

μανιστεί αρχικά από τέσσερις πλανήτες που βρίσκονταν στη διαδικασία της αποσύνθεσης. Οι πλανήτες αυτοί θα σχημάτιζαν τέσσερις ππείρους, αλλά ένας από τους πλανήτες αρνούνταν την ένωσή του με τους υπόλοιπους και απωθήθηκε στο διάστημα. Το γεγονός αυτό, προκάλεσε το φοβερό κατακλυσμό καθώς τα νερά των πόλων λίμνασαν πάνω σας κατοικημένες περιόδους κι αυτό με τη σειρά του οδήγησε στην κλίση της εκλειπικής. Το εγκληματικό εκείνο σώμα βρίσκεται ακόμα μαζί μας: δεν είναι άλλο από το Σελήνη μας. Ένας πιο αξιοσέβαστος Γάλλος ειδικός, ο Alphonse-Joseph Adhemar, στο βιβλίο του *Revolutions de la Mer* (Οι Επαναστάσεις της Θάλασσας, 1860), παρουσίασε μια θεωρία όχι μίας μόνο πλημμύρας, αλλά μιας ολόκληρης σειράς από αέναες καταστροφικές πλημμύρες. Δεδομένου ότι το φθινόπωρο και ο χειμώνας στο νότιο πριμαφάριο είναι κατά μια εβδομάδα μεγαλύτερα από τα αντίστοιχα του βόρειου ημισφαίριου, υπέθεσε συμπερασματικά πως το ψύχος του Νόου Πόλου συγκέντρωνταν σταδιακά. Σε μια περίοδο 10.500 χρόνων, ο πάγος συγκεντρώνεται στο Νότο εις βάρος του Βορρά, μέχρι που το κέντρο της γήινης βαρύτητας συντράπηκε. Ακολούθησε μια ματακί επαναρύθμιση, έτσι που ο άλλος Πόλος να γίνει τώρα ψυχρότερος και να αρχίσει ξανά ο κύκλος. Το γεγονός αυτό προϋποθέτει μια κλίση του άξονα της Γης σε 180 μοίρες, πράγμα που παραδέχονται πολλές από τις αυθεντίες του χώρου. Η θεωρία του Adhemar αναγεννήθηκε αργότερα από τους Hugh Auchincloss Brown και Richard Noon.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ

H θεωρία της πρόσκρουσης της Γης με κάποιον κομήτη είναι πιθανότατα η πιο επίμονη θεωρία σχετικά με τις καταστροφικές αἵτιες που προτάθηκαν μέσα στα χρόνια. Ο Ignatius Donnelly, ο γερουσιαστής από τη Μίνεσότα που έγραψε κάποια σημαντικά βιβλία σχετικά με την Αιλαντίδα και το μυστήριο Bacchon-Σαΐνπηρ, αφέρωσε το βιβλίο του *Ragnarok: The Age of Fire and Gravel* (Ράγκναροκ: Η Εποχή της Φωτιάς και της Σκόνης, 1882) στο ζήτημα αυτό. Ο κομήτης του Donnelly έφερε το τέλος της Χρυσής Εποχής και οδήγησε σε μια συσσώρευση σκόνης στη γήινη ατμόσφαιρα που οδήγησε τη Γη σε μια Εποχή Πλαγιώνων. Η ίδια θεωρία προτάθηκε από τον William Comyns Beaumont στο βιβλίο του *The Mysterious Comet* (Ο Μυστηριώδης Κομήτης): ο Beaumont ήταν ένας εξαιρετικά μορφωμένος άνθρωπος που είχε τις πιο παράξενες ιστορικές ιδέες. Πίστευε πως ολόκληρην τη Βίβλο διηγείται γεγονότα που συνέβησαν πραγματικά, όχι όμως στη Μέση Ανατολή αλλά στη Βρετανία, όπου κάποιες ο πολιτισμός της άνθισε και καταστράφηκε από έναν κομήτη που έπεσε κοντά στο Εδιμβούργο (η «Ιερουσαλήμ» της Βίβλου). Αυτός ήταν κι ο λόγος που ένα μεγάλο μέρος της Γης καταπονίστηκε (γεγονός που εξηγεί το μύθο της Αιλαντίδας), και έκασε το μη-τροπικό

της κλίμα σενώ ο χρόνος άλλαξε από τις 360 μέρες στις 365,4 μέρες που έχουμε σήμερα.

Κανένας από τους συγγραφείς αυτούς δεν γνώριζαν τον Ιμάνουελ Βελικόφσκι σαν και η ευρύτητα του πνεύματός του θα πρέπει να τον είχε οδηγήσει να διαβάσει τα έργα τους. Μια από τις κρυφές προθέσεις των βιβλίων του Βελικόφσκι, θα πρέπει να

ήταν να απόδειξη της αλήθειας της εβραϊκής Βίβλου δίκως να συγματιστεί ούτε σαν θροσκευτικός ζηλωτής ούτε σαν ψυχικός οραματιστής. Η βασική του πρόταση στο έργο του *Worlds in Collision* (Κόσμοι σε Σύγκρουση, 1950), είναι πως κατά τη διάρκεια της δεύτερης χιλιετίας π.Χ. η Γη κόντεψε να συγκρουστεί με έναν «κομήτη» που έφτασε από τον Δία. Το γεγονός αυτό, σύμφωνα με τον Βελικόφσκι, προκάλεσε την επιβράδυνση και τη στάση της γήινης περιστροφής, ο άξονας της οποίας μετακινήθηκε από τη θέση του. Αρκετούς αιώνες αργότερα, η Γη κόντεψε να συγκρουστεί με τον Άρη του οποίου ο άξονας είχε μετακινηθεί επίσης αλλά επανήλθε πολύ γρήγορα στην αρχική του θέση.

Μια από τις βασικές αποδείξεις που παρουσιάζει ο Βελικόφσκι για να υπερασπίσει την καταστροφή της Αφροδίτης, είναι η αναφορά του *Ησαΐα* (10-13) όπου λέγεται πως κατά τη διάρκεια μιας μάχης, και σε ανταπόκριση της προσευχής του Ησαΐα «ο ήλιος έμεινε ακίνητος και το φεγγάρι αφήθηκε μέχρι που το ένα έθνος εκδικήθηκε τους εχθρούς του, όπως είχε γραφεί στο Βιβλίο του Γιασάρι (άλλο ένα χαρένο βιβλίο του Ησαΐα). Ο ήλιος στάθηκε στη μέση του ουρανού και δεν μετακινήθηκε για μια ολόκληρη μέρα». Το γεγονός αυτό είχε γίνει ήδη αντικείμενο μελέτης από τον Γαλιλαίο στο έργο του *Letter in the Grand Duchess Christina*, (1615). Οι φοταμενιαλιστές της Βίβλου, όπως ο Charles Totten, είχαν επιτελέσει ιδιοφύη θαύματα στην προσπάθειά τους να το συμβιβάσουν με τις επιστημονικές γνώσεις της εποχής. Το *Worlds of Collision*, το τοποθετεί τουλάχιστον πάνω σε μια επιστημονική βάση: ο ήλιος είχε «μείνει ακίνητος» γιατί η Γη είχε ελαπώσει συγματία την περιστροφή της.

Όταν ο Καρλ Σαγκάν προσπάθησε να ποσοτικοποιήσει τα αποτελέσματα της πρότασης του Βελικόφσκι, ανακάλυψε πως η γήινη περιστροφή θα μπορούσε και να είχε σταματήσει «απαρατόριτα» για λίγο περισσότερο από μια ώρα, αλλά συντί πιο διαδικασία της στάσης και της επανεκκίνησης θα έπρεπε να συνοδεύεται από μια αύξηση της θερμοκρασίας της τάξης των 100 βαθμούς Κελσίου (που συγκρίνεται με τη διαφορά ανάμεσα στη ψύκη και το βράσιμο του νερού). «Η επιβράδυνση θα μπορούσε να ήταν υποφερτή μέχρι ενός σημείου», γράφει ο Σαγκάν, «όχι όμως και η θερμότητα». Ο Σαγκάν επισημάνει ακόμα, αυτό που θα παραπηρούσε ο κάθε σταγνώστης του Βελικόφσκι: πως γίνεται πολύ ασύριστος και δύσκολος, όταν προσπαθεί να εξηγήσει μηχανικά την επιβράδυνση της Γης. Στο σημείο αυτό κάνουν

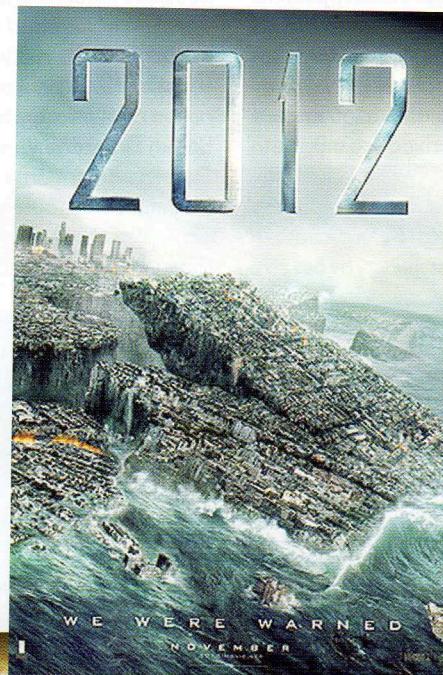
την εμφάνισή τους τα μεγάλα προβλήματα της φυσικής, όπως η απουσία κάθε μαγνητικής καταγραφής του γεγονότος αυτού πάνω σous βράχους της Γης. Ο ίδιος ο Βελικόφσκι γράφει: «Το αν υπήρξε, είτε μια απόλυτη ανιστροφή των σημείων της πυξίδας που ήταν το αποιείλεσμα μια κοσμικής καταστροφής που συνέβη την εποχή της Εξόδου,

είτε μια πραγματική αλλαγή ταχύτητας στην περιστροφή της Γης, είναι ένα πρόβλημα που δεν θα λύσουμε εδώ». Κι όμως, δεν υπάρχει μεγαλύτερο πρόβλημα που να επιπλέαι τόσο απεγνωσμένα τη λύση του και την εναρμόνισή του με τις αρχές της ουράνιας μηχανικής. Αναφέρουμε εδώ, πως ακόμα κι οι καλύτεροι φίλοι του Βελικόφσκι, οι συντελεστές του βραχύχρονου περιοδικού *Pensee*, συνάντησαν μεγάλες δυσκολίες στο να απαντήσουν στα φυσικά προβλήματα που ξεσήκωσαν οι θεωρίες του.

ΣΕΛΗΝΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

Eπιστρέφουμε τώρα στη Σελήνη ως πιθανή αιτία της καταστροφής. Η κοσμολογική θεωρία του Χανς Χόρμπιγκερ, γνωστή σήμερα κυρίως λόγω της υιοθέτησή της από την ορθόδοξη επιστήμη των Ναζί, βασίζεται πάνω σε μια ακολουθία φεγγαριών που συνελήφθησαν από την έλξη της Γης. Η βασική υπόθεση του Χόρμπιγκερ είναι πως οι πλανήτες δεν κινούνται πάνω σε κυκλικές ελλείψεις αλλά σε ελλειπούς σπείρες με εσωτερική κλίση. Όσο πιο μικρός είναι ο πλανήτης, τόσο πιο γρήγορη είναι η σπειροειδής κίνησή του, και συνεπώς, αν τύχει και η κίνησή του αρχίσει κοντά στην τροχιά ενός μεγαλύτερου πλανήτη, κάποια συγχρήματα στην τροχιά τους θα διασταρυθούν. Με τον τρόπο αυτόν, ένας μικρότερος πλανήτης μπορεί να γίνει δορυφόρος και φεγγάρι ενός μεγαλύτερου πλανήτη.

Σύμφωνα με τον Χόρμπιγκερ, αυτό ακριβώς συνέβη πριν από 14.000 χρόνια με το σημερινό μας φεγγάρι, που ήταν στην πραγματικότητα ένας μικρός πλανήτης που γύριζε γύρω από τον ήλιο, ανάμεσα στη Γη και τον Άρη. Η θεωρία του εξηγεί στη συνέχεια πως από τη συγχρήματα στη Σελήνη πιάστηκε στη βαρύτητα της Γης, συνεχίζει την εσωτερική της σπειροειδή τροχιά γύρω από το σύντροφό της. Κατά τη διάρκεια αυτής της πορείας της, η επιφάνεια της καλύπτεται ολοένα και περισσότερο με πάγο. Όσο πιο κοντά έρχεται τόσο πιο μικρός γίνεται ο «μήνας» της και τόσο πιο ισχυρή γίνεται η βαρύτητα της μέχρι που οι πλανητικές παλίρροιες να γίνουν τεράστιες και τα πλάσματά της Γης να αναπτυχθούν μέσα σε παράξενες διαστάσεις. Τελικά το φεγγάρι διαλύνεται κάτω από την πίεση του μεγαλύτερου σώματος και τα κομμάτια του θα πέσουν πάνω στην επιφάνεια της Γης: λάσπη, βράχια, μια επιφάνεια από μέταλλα και τελικά ένα στρώμα πάγου.

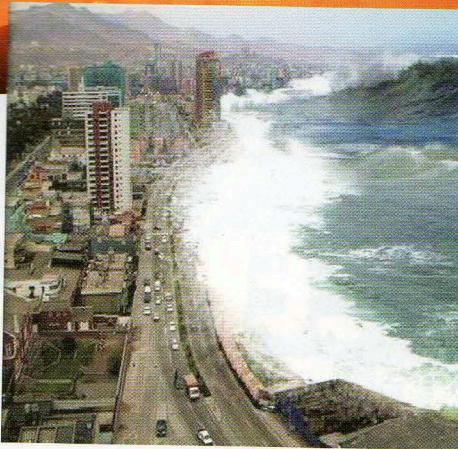

κάθε ίχνος ζωής πάνω στη Γη εξολοθρεύεται και απολουθεί μια Εποχή Παγετώνων. Τα φυτά όμως και τα πλάσματα της Γης, θα αναδευτούν τελικά μέσα σπ' τις θάλασσες κι ο πλανήτης αποκτά και πάλι ζωή -μέχρι που να πλησιάσει το επόμενο φεγγάρι.

Η «Θεωρία του Παγκόσμιου Πάγου» (Welteislehre ή απλώς WEL) εξηγεί τις εποχές των παγετώνων, τις πλημμύρες, τους γύγαντες και άλλα φαινόμενα που βρίσκονται καταγραμμένα στους μύθους. Εξηγεί επίσης την πολική ανιστροφή, γιατί όπως λέει ο Χόρμπιγκερ, από τη συγμή που ένα φεγγάρι συλλαμβάνεται από τη βαρύτητα, προκαλεί μια ανιστροφή της κίνησης της επιφάνειας του πλανήτη που οδηγεί στην ανιστροφή των πόλων. Με τον ίδιο τρόπο εξηγούνται κι όλες οι αλλαγές του κλίματος στο παρελθόν, αλλά και η εξαφάνιση των ωκεανών σε κάποιες περιοχές (στην έρημο Γκόμπι και στη Σαχάρα για παράδειγμα) καθώς και την εξαφάνιση περιοχών, όπως η Αιλαντίδα, κάτω από τα νερά των ωκεανών. Ενώ οι θέσεις του Χόρμπιγκερ, όπως και του Βελικόφσκι, προσφέρουν λύσεις για ένα μεγάλο αριθμό ιστορικών αινιγμάτων, ασφήνουν πίσω τους αναπάντιτες, πολύ σημαντικές ερωτήσεις που έχουν να κάνουν με την ουράνια και τη γήινη δυναμική. Η θεωρία του Χόρμπιγκερ βρήκε πολλούς λίγους οπαδούς έξω από το Τρίτο Ράιχ: δυο αξιοσημείωτες εξαιρέσεις υπήρξαν, ο Denis Saurat, διακεκριμένος καθηγητής και προσωπικός φίλος του Ντε Γκολ κατά τη διάρκεια του πολέμου, και ο H. S. Bellamy, για τον οποίο η Αποκάλυψη του Ιωάννη δεν ανυπροσώπευε μια πρόβλεψη του μέλλοντος αλλά η καταγραφή μιας περασμένης καταστροφής. Ο Saurat και ο Bellamy εργάστηκαν πολύ πάνω στη θεωρία των γγάντων και κατέληξαν πως αυτοί ήταν οι προηγούμενοι κάτοικοι του πλανήτη μας, εξηγώντας πως ο υπερτροφία οφειλόταν στην έλξη του τελευταίου φεγγαριού που πλησιάζει.

Ο εκκεντρικός Γάλλος ερευνητής της προϊστορίας Marcel Boscher (του οποίου το έργο γνωρίζω μόνο από κάποια περίληψη του Robert Charroux), συνέκει κι αυτός στη μικρή συνήθηση απόλυτης ισορροπίας και ήταν προκισμένη με ψυχικές δυνάμεις και πολύ μεγάλο σωματικό ύψος (γύρω στα τρία μέτρα). Προσφέρει μια αναλλακτική εικόνα της Χρυσής Εποχής που τελείωσε με τη μεσολάβηση ενός περιπλανώμενου φεγγαριού, που δεν πρόκειται για κάποιο νεκρό πλανήτη, αλλά για τη κατοικία μιας πολύ εξελιγμένης φυλής: των Σελνητών. Οι Σελνητές, σύμφωνα με τον Boscher, επειδή κινδύνευαν να καταστραφούν από την προοδευτική πορεία του πλανήτη τους κοντά στον ήλιο, αποφάσισαν να εισβάλλουν στη Γη, όταν τους παρουσιάστηκε η ευκαιρία και η απόσταση μεταξύ του πλανήτη τους και της Γης ήταν πολύ μικρή.

Όσο η τροχιά του φεγγαριού γινόταν ολοένα και μικρότερη, η Γη υπέφερε από παλιρροιακά κύματα, από πησιστειακές εκρήξεις, κι από μια φοβερή καταστροφή που

προήλθε από την παλιμκή κίνηση των πόλων και είχε σαν αποτέλεσμα την σύγκρουση της βαρύτητας και την σύγκρουση των ελεκτρικών δυνάμεων (...).

Οι εισβολείς, που ήταν γγάντοι και είχαν στην κατοχή τους απομικά όπλα, δεν συνάντησαν κανένα πρόβλημα στην κατάκτηση των γήινων, οι οποίοι τους έβλεπαν σαν θεούς που κατέβαιναν από τον ουρανό (...).

Ήπειροι εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν κάτω από τα κύματα των ωκεανών.

Ο ισημερινός που πρωτότερα περνούσε από τη Σιβηρία, άλλαξε τη θέση του και περνάει πια από την Ασία.

O Boscher δεν πρόσφερε καμία επιστημονική ή ακαδημαϊκή υποστήριξη για τη θεωρία του, που το κάθε στοιχείο της αποτελεί κομμάτι της δημοφιλούς μυθολογίας της εξωγήινης εισβολής και της κατακλυσμικής ιστορίας. Η συνάμειη των Σελνητών με τους κατατερός γήινους, που σύμφωνα με τον Boscher είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία της Κίριντς φυλής, μπορούν να εξηγηθούν με το περίφημο σημείο της Γενέσεως που αναφέρεται στις σκέσεις των «Υἱών των Θεών» με τις «Κόρες των Ανθρώπων». Τα βιβλία του Robert Charroux προωθούν τα θέματα συτά με εντυπωσιακά αποτελέσματα, και θα μιλήσουμε γι' αυτά στη συνέχεια. Ούτε ο Χόρμπιγκερ, ούτε ο Βελικόφσκι δεν ισχυρίστηκαν ποτέ πως η θεωρία τους προερχόταν από κάποια ψυχική ή πνευματική πηγή γνώσης: το αντίθετο μάλιστα, κι οι δύο τους αποζητούσαν την αναγνώρισή τους σαν επιστήμονες με τη σύγχρονη έννοια του όρου. Αντίθετα, συναντιούμε μια πιο μετριοπαθή άποψη σε σκέση με τη θεωρία του Χόρμπιγκερ που προέρχεται από μια οντότητα που αποκαλείται «Ηλιο-Μυστικός, ο Οδηγός και ο Ιδρυτής της Αιλαντίδας», και μιλάει σε κάποια κοινότητα στο Cheltenham, της Αγγλίας: «Η καταστροφή που επέφερε την καταστροφή της Αιλαντίδας οφειλόταν στη σύλληψη από τη γήινη βαρύτητα του πλανήτη Λούσιφερ, που δημιούργησε το φεγγάρι έτσι όπως το βλέπετε σήμερα. Συνέβη κάποτε μια απόλυτη αλλαγή θέσης του άξονα της Γης που προκάλεσε την καταβύθιση πολλών περιοχών κάτω από τα κύματα. Οι πόλοι βρέθηκαν εκεί που βρισκόταν προηγούμενα ο ισημερινός, οι παγωμένοι τόποι τεστάθηκαν και οι ζεστοί τόποι πάγωσαν. Οι άνθρωποι τείνουν να ξεχάσουν την ακριβή θέση της Αιλαντίδας, της πείρου που βρισκόταν στη νότια ζώνη της Γης, όπως ακριβώς και η χώρα που σήμερα λέγεται Αγγλία, γιατί τέτοια ήταν η κλίση του άξονα της Γης εκείνα τα χρόνια... Πόσο κράτησε ο εκπληκτικός αυτός πολιτισμός; Γύρω στα 10.000 χρόνια, ίδια με τα χρόνια που μετράτε εσείς σήμερα, αν και θα πρέπει να πούμε πως ο κάθε χρόνος είχε μικρότερη διάρκεια πριν από την εμφάνιση της Σελήνης».

Ακόμα και αν οι πηγές αυτές δεν συμφωνούν σκεπτικά με το πότε ή με το πώς συνέβησαν όλα, η ανιστροφή του γήινου άξονα παραμένει το κυριότερο ζήτημά μας...

